

írásbeli kommunikáció készsége, ha a diák ennek az ismeretanyagának a közelébe sem jut, hiszen a nyelvtanórák nagy részét, tisztelet a kivételnek, több középiskolában meg sem tartják, vagy ha igen, akkor sem a nyelvhasználat-központúság kerül előtérbe, hanem az öncélú grammatizálásnak jut a főszerep. Az elmondottakat nem ünneprontásnak szánom, hanem nyílt párbeszédnek, mert a jövőt tekintve csakis így várható kedvező változás.

Folytatva a fiatalok és a tudomány kapcsolatának fontosságát, szólnunk kell a tehetséggondozás szerepéről is, mely jelentősen hozzájárulhat a jövő tudósainak kineveléséhez, hiszen a tehetséges diákok felismerése és a tudományos kutatásba való bevonása nemcsak a tanítványok pályorientációját, hanem a tudományos utánpótlás biztosítását is befolyásolja.

További fontos feladat, hogy a fiatalok mellett a társadalom többi rétegeivel is meg kellene ismertetnünk a tudomány eredményeit, hiszen sokunknak, bármennyire is hihetetlen, de korunk technikailag fejlett társadalmára nagyon is jellemző a különböző áltudományos ismeretek, tévhitek és babonák terjesztése, sőt a befogadása is. Ezért nemcsak iskoláinkban, hanem a családokban, falvakban és városokban is fontos lenne a tudományos ismeretterjesztés megszervezése.

Jó lenne továbbá, ha a Magyar Tudomány Ünnepe része lenne iskoláink életének, az óvodától a középiskoláig (a felsőfokú intézmények esetében ez elengedhetetlen követelmény). De a legfontosabb, hogy a tudományosság kerüljön be köz- és felsőoktatásunk mindennapjaiba, mert csakis így érhető el a jó minőségű oktatás, mely csökkenti a társadalmi és gazdasági hátrányokat, s növeli a foglalkoztatási esélyeket. E tekintetben mélyen egyetérthetünk Apáczai Csere János intő szavaival: „Bizonyára elveszünk, ha hamar magunkat meg nem gondoljuk, mert hol nincsenek eszes tanácsok, elvesz a nép, mint a példabeszédek könyve int.”

Mgr. Klemen Terézia

Kultsár István Szakközépiskola Komárom (Magyarország), magyar nyelv és irodalom, kommunikáció – történelem szakos középiskolai tanár; a Humán Munkaközösség vezetője, közép- és emelt szintű érettségien vizsgabizottsági elnök.

A tehetség útja

A felvidéki magyarság jeles képviselőit mutatja be a Négyszemközt rovat. Ezen interjúk célja, hogy a bemutatandót emberközelbe hozzuk, iskoláit, munkásságát, életútját, elért sikereit, eredményeit megismerje az olvasó.

Klein Ottokár operaénekest a nagyközönség csak szűkebb hazájában, Érsekújváron ismeri, a felvidéki magyarság azonban nem biztos, hogy gyakran hallotta a nevét. Pedig az ő életútja is hozzájárul ahhoz, hogy bizonyítsuk az olvasóknak, a szülőknak, hogy egy magyar nemzetiségű ember is érhet el itthonról nemzetközi sikereket.

■ **Beszélne gyerekkoráról, a szülei-ről, iskoláiról? Ki és hogyan indította el ezen a pályán?**

■ Érsekújváron születtem 1974-ben. Édesanyám óvónő, ő alapította az itteni magyar óvodát, majd a magyar és szlovák osztályokat egyaránt nyitó óvoda igazgatónője lett, ahol 37 évig dolgozott. Tipikus közép-európai polgár vagyok: német név, magyar nemzetiség, szlovák állampolgárság. Az alapiskoláim mellett a művészeti iskolába is jártam, sokat szerepeltem már gyermekkoromban, hiszen elsősorban a szüleim voltak azok, akik a zene és a művészetek iránti rajongásomat, a kultúra szeretetét belém oltották. Többször szerepeltem a Csemadok rendezvényein is. Bár én mindvégig erdésznek készültem, és az alapiskola elvégzése után a zólyomi erdészeti szakközépiskolában szerettem volna folytatni a tanulmányaimat, mert később az erdészmérnöki pálya volt a nagy álom, a célkitűzés. Végül egyik tanárnőm, Halla Mária döntötte el, hogy semmiféle erdészeti szakma nem lesz, hanem énekesi pályára kell mennem, így felvételiztem a pozsonyi konzervatóriumban, majd később a Zeneművészeti Főiskolán

tanultam, Zlatica Livorova tanítványaként.

■ **A fiatal operaénekes nemzedék egyik legjelentősebb alakja Ön, aki nagyon széles, gyönyörű terjedelmű lírai tenor hanggal rendelkezik. Mi kell ahhoz, hogy valakiből rövid idő alatt ilyen sikeres énekes legyen?**

■ Elsősorban megfelelő hangizénei adottságokkal kell rendelkezni.

■ **Igen, vagyis tehetségesnek kell lennie. Ez rendben is van, de mi még az a plusz, ami sikeressé tesz valakit?**

■ Talán az önmagába vetett hit, a kitartás, a bátorság, hogy mindig ki merjek állni az igazamért.

■ **Kicsit bővebben, mit kell ezalatt a fogalmak alatt érteni, a gyakorlatban ez hogyan jelent meg Önnél?**

■ A főiskola elvégzése után felajánlottak egy szerepet a Szlovák Nemzeti Színházban, ahol már az előéneklés is megtörtént. Közben igazgatócsere történt, mielőtt a végleges szereposztásra került a sor, s az új igazgató, Hruban úr, hallani sem akart az én szereplésemről, finoman szólva, kirúgott. Nagy dühösen hagytam el az épületet, majd meggondoltam a dolgot, veszteni valóm már úgysem volt, megfordultam és szó szerint berobbantam az új igazgató irodájába, miszerint az a szerep az enyém, nekem ígérték, már az előéneklés is sikerült, szinte követeltem, hogy hallgasson meg. A meghallgatás után megkaptam a szerepet, s a későbbiekben az egyik legnagyobb támogatóm, jóakaróm lett a fent említett igazgató. Felkarolt és egyengette pályámat.

■ **Kik voltak azok az emberek, pályatársak, akik jövő- és világképeink formálói lettek, segítettek Önt?**

■ Elsősorban Tiboldi Mária és Miklósa Erika, de a megboldogult Gregor

József is nagyon jó barátom volt, nemcsak akkor, amikor a budapesti Operaházban énekeltem, hanem utána is mindvégig segítettek, egyenlő félként viselkedtek hozzám. De számos más külföldi nagyságot is említhetnék, mivel sok helyen szerepeltem. Nagyon nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy Bolognában ugyanaz a Paula Mollináry volt a korrepetitorem, aki előtte L. Pavorottinak is.

■ **Az érdekesség kedvéért felsorolná az olvasóknak, hol mindenhol énekelte már? Természetesen a teljesség igénye nélkül.**

■ 2002 áprilisában a Francia Rádió Filharmonikus Zenekarának felkérésére egy Cimarosa-operában léptem fel Párizsban, egy évvel később pedig a drezdai Staatskapelle hívott meg, hogy Rossini *Stabat Mater*ének egyik szólistája legyek a Semper Operben. 2003 januárjában nagy sikerrel debütáltam Budapesten: Bellini *Puritánok* című operájának Arturójaként – e szerepet Koppenhágában is elénekeltem a mű koncertszerű előadásában, Friedrich Haider vezényletével. Szintén sikerrel szerepeltem Smetana *Az eladott menyasszony* című operájának előadásában a bolognai Teatro Communaléban, a trieszti Teatro Giuseppe Verdiben és a salzburgi Grosse Festspielhausban. A 2005-2006-os évadban három jelentős európai operaszínpadon mutatkoztam be: a drezdai Sächsische Staatsoperben (Rossini: *Olasz nő Algírban*), a nápolyi Teatro San Carlóban (Schubert: *Esz-dúr mise*), valamint a brüsszeli Théâtre Royal de la Monnaie új *Borisz Godunov*jában, többek között José van Dam oldalán. A Magyar Állami Operaházban a *Sevillai borbély* Almaviva grófját énekeltem – ebben a szerepben debütáltam a kritikák szerint ragyogó sikerrel a bécsi Staatsoperben, 2005 januárjában.

Pályám egyik legutóbbi fontos állomása volt Milánó, ahol a Teatro alla Scala színpadán – Daniel Barenboim vezénylete mellett – nyolc előadáson énekeltem Prokofjev *A játékos* című operájának egyik karakterszerepét. Ez a különleges produkció a 2008-as év folyamán a berlini Staatsoper műsorrendjén is szerepelt.

■ **Különleges koncerttel ünnepelték Bécsben a rendszerváltás 25. évfordulóját és a visegrádi országok európai uniós tagságának tízéves jubileumát 2014. június 23-án. A**

hangverseny programjának és előadóinak összeállításában a Művészetek Palotája (Müpa) koordináló szerepet vállalt.

■ Az ünnepi hangversenyt – amelyre a politika, a diplomáciai testületek és a kulturális intézmények képviselői kaptak meghívást – a patinás bécsi Musikverein Brahms Termében Pataki Adorján, Janusz Monarcha (ének) és Miroslav Sekera (zongora) szólisták vendégszereplésével tartották meg, és szerény személyemet is meghívták. A Művészetek Palotája Magyarország bécsi nagykövetsége és a bécsi Collegium Hungaricum kérésének eleget téve koordináló félként vállalt szerepet az ünnepi koncert programjának összeállításában, amelyben én is szerepeltem.

■ **Bámulatos a lista, bár ahogyan én utánanézttem, közelről sem teljes. Azt szeretném tudni, hogyan fogadják a világ híres színpadain – mint pl. Milánói Scala, Párizs, Koppenhága – az újjáéledt fiatalembert.**

■ Minél nagyobb tehetséggel van megáldva egy ember, egy művész, annál egyszerűbb, természetes viselkedésű, közvetlenebb, mondhatjuk úgy, hogy emberibb. Mindig nagy örömmel és nagyon pozitív hozzáállással fogadtak mindenhol. Gyorsan be tudtam illeszkedni.

■ **Kicsit még foglalkozunk a jellemmel. Most volt 40 éves, egy gyönyörű koncerten szerepelt akkor 2014. szeptember 22-én az Abanovák Agóra Kulturális Központban NESSUN DORMA TENOR-GÁLA esten, a 9 TENOR; közöttük Ön is szerepelt, a karmestereket pedig nagyon jól ismerjük, hiszen Medveczky Ádám és Farkas Pál a Váci Szimfonikus Zenekarral Komáromban és Szlovákia-szerte gyakran megfordul. 2015 januárjában pedig japán vendégszereplésre megy, már nem először, ahol értesülesem szerint mindig kitörő örömmel fogadják Önt az európai kultúrát, zenét nagyon kedvelő japánok.**

■ Valóban, ez a gálaest gyönyörű születésnapi ajándék volt, a japán út még előttünk van, de az eddigiek mind csodálatosra sikerültek, reméljük, ez sem lesz másképp.

■ **Ahogy átnéztem a helyszíneket és meghallgattam jó pár szerepét, nekem úgy tűnik, hogy külföldön, a ha-**

tárainkon túl sokkal jobban ismerik Önt, mint idehaza. Szeretném tudni, hogy bár élhetne bárhol, mégis itthon maradt, vajon miért?

■ Bármilyen furcsa, én itt boldogulok, itt szeretnék tenni valamit, ezért a népért, ezért a városért. Ebből kifolyólag döntöttem úgy, hogy az idén indulok a polgármesteri posztért. Majd most meglátjuk, hogy az újjáéledt mennyire szeretik a művészüket.

■ **Érdekes rendezvényeket, koncerteket, előadásokat honosított meg itt, Újvárbán és országszerte is. Szerepeltette a legnagyobb hírességeket, de a fiatal kezdőket is. Milyen tanácsot tudna adni jelenünk ifjúságának, ifjú tehetségeinek?**

■ Képezzék magukat állandóan, minden felkérést fogadjanak el, lépjenek fel mindenhol, akár egy falusi rendezvényen is, ez nagyon fontos. A legkisebb színpad is jobb a semminél, hisz ezzel állandóan fejlődnek és építik magukat.

■ **A nagy lokálpatrióta mivel köszönne el az olvasóktól?**

■ Én itt vagyok boldog, itt vagyok itthon, én úgy vagyok boldog, ahogy vagyok.

■ **Köszönöm a beszélgetést ennek a nagyon sármos, közvetlen, nyitott és főleg segítőkész művésznek, akinek még nagyon sok sikeres szereplést és boldog alkotó éveket kívánok.**

